

[Fogh Rasmussen]

netop meget betegnende for socialistisk folkepartis måde at angribe disse problemer på, at netop fru Lilli Gyldenkilde ironiserede stærkt over, at jeg havde forsøgt at anskue ungdommens problemer ud fra en lidt bredere synsvinkel end den snævert materialistiske, som forespørgeren havde lagt op til med forespørgslen.

Specielt ironiserede fru Lilli Gyldenkilde over, at jeg havde brugt følgende formulering: vi skal have genskabt familiens funktion som en oase, hvor børnene og de unge kan hente inspiration, støtte og styrke. Fru Ebba Strange fulgte det op og kaldte det nostalgisk og et ønske om at vende tilbage til de gode, gamle dage, og ikke engang hos fru Ritt Bjerregaard kunne jeg hente støtte. Fru Ritt Bjerregaard understregede, at vi ikke er i stand til at genskabe, vi skal i det hele taget ikke genskabe nogen funktioner.

Jeg vil godt sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg brugte en oase som billede, fordi en oase som bekendt er et frugtbart sted i en ørken, hvor man kan hente ny styrke. Jeg føler faktisk, at i en verden, som på mange måder kan forekomme uoverskuelig for unge mennesker, i et industrisamfund i en voldsom teknologisk udvikling, kan det være vældig fornuftigt, at der er oaser, fristeder, hvor man kan hente ny inspiration, styrke og støtte. I et samfund, hvor familien er splittet i dagtimerne ved, at forældrene er på hver sit arbejde og børnene placeret i hver sin institution, kan det være meget fornuftigt, at der er en oase, et fristed, et samlingspunkt, hvor man kan snakke sammen om de ting, man har oplevet i dagens løb. I et samfund, som også for de unges vedkommende, måske specielt for de unges vedkommende, i høj grad er præget af forbrugskultur, kommercielle fritidstilbud, en opfordring til at blive passive nydere, kan det være vældig fornuftigt, at der er nogle oaser, nogle fristeder, en familie, hvor de unge kan få lov at opleve, at der er nogen, der har brug for dem, at der er nogen, der stiller krav og giver dem nogle udfordringer.

Det er ikke et spørgsmål om nostalgi og venden tilbage, det er ikke kvinderne, der skal tilbage til kødgryderne. Det er et spørgsmål om i erkendelse af, at der i vores samfund er nye livsformer, nye vilkår i produktionslivet, at skabe grundlag for, at mennesker får mere tid sammen i stedet for en stadig

jagt på materielle goder. Det er en farlig misforståelse, hvis man tror, at den rolle, familien i bred betydning har spillet som ramme om unges opvækst, kan afløses af et sterilt, mange gange følelseskoldt institutionsmiljø med flygtige voksenkontakter.

For at understrege, at det ikke bare er min private lomme filosofi, vil jeg godt citere fra ungdomsudvalgets rapport nr. 1, »En brydningstid«, hvor man på side 109 skriver:

»Dette kan også udtrykkes således, at den svagere forældreindflydelse vanskeliggør selve identitetsdannelsen som en personlig og selvstændig proces. Denne proces forudsætter en aktiv indsats, der udvælger påvirkninger fra opvæksten og integrerer disse til en samlet helhed. Hvis denne proces foregår på et svagere grundlag med hensyn til holdningsmæssig styrke og sikkerhed, kan resultatet blive enten forvirring eller konformisme. Det vil sige, at den unge opgiver den selvstændige bestræbelse på en personligheds-mæssig afgrænsning.«

Det udsagn er jeg helt enig i.

Nu behøver det ikke at være rigtigt, fordi det står i ungdomsudvalgets rapport nr. 1, men det gør måske et indtryk på fru Lilli Gyldenkilde, at en del af medarbejderne bag den rapport har et holdningsmæssigt udgangspunkt, der så vidt jeg ved ikke ligger fjernet fra fru Lilli Gyldenkildes.

Lad mig til sidst sige, at venstre ikke kan stemme for det af socialdemokratiet og SF fremsatte dagsordensforslag, men kan støtte det af hr. Ole Vig Jensen fremsatte dagsordensforslag.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ak ja, må jeg sige til hr. Fogh Rasmussen. Verden kan tage sig forunderlig ud, og den kan altså tage sig helt forskellig ud. Jeg ser den oase på en helt anden måde, end hr. Fogh Rasmussen gør. Jeg ser, at der er nogle, der forsøger at lave det til en oase, og jeg tænker meget på frugtbarhed. Men det bekymrer mig, hvad der kommer ud af det, nemlig en masse enlige kvinder, der sidder alene med deres små børn og ikke kan komme ud af stedet. Det var det ene, jeg ville sige.

Det andet er om billedsproget herinde. Hr. Ahlmann-Ohlensn snakkede om biler, der rufter op, og sagde, at man hellere skulle lade